

Александър се появи пет минути преди уречения час. Отворих вратата и видът на непознатия мъж пред мен ме встрещи. Беше изумително красив и почувствах онова познато присвиване в стомаха, пеперудките се разлетяха на всички посоки и погъделичкаха корема ми. Облечен много семпло - с дънки, красива риза на цветя и мокасини на бос крак, той влезе в офиса с усмивка, която разкри равни и бели зъби. Косата му беше гервановочерна, малко по-дълга от обичайната мъжка подстрижка и падаше на вълни над ушите му. Очите му, големи и зелени, искряха като скъпоценни камъни с онзи примамващ пламък, който те кара да отвърнеш поглед, защото не можеш да им устоиш дълго време. Боже какви очи! Дълбоки и магнетични, които в комбинация с усмивката му ме накараха да седна безпомощно на стола зад бюрото си. Опитах се да се окопотя бързо.

- Кафе?
- Не, благодаря, не и по това време.
- Ъъъ, а може би чай, вода?
- Да, един чай, ако обичате.

И как щях да стана сега и да му правя чай, а той да седи и да ме оглежда? От много време не се бях чувствала толкова неловко в присъствието на мъж. Не можех да се позная, а още по-лошото беше, че не можех да се овладеея. Ставаше въпрос за работата ми, по дяволите, не бях дошла тук да си избирам мъж. Припомних си всичко научено и се постарях да изглеждам максимално естествено и уверено, въпреки че сърцето ми биеше учестено, а краката ми, сякаш направени от ягודово желе, заплашваха да се подвият всеки момент и да се окажа по задник на пода. Добре че поне се постарях с тоалета и грима. Заля ме облекчение и побързах да приготвя чая, за да мога да седна в защитната обвивка на стола. Чувствах се като ученичка в първия учебен ден в нова гимназия, изправена пред целия глас, докато директорката ме представя, а пичът на училището седи на последния чин и ме оглежда от горе до долу. А си мислех, че съм станала по-уверена! Ето, че присъствието на истински красив мъж ми показа, че още имам върху какво да работя.

След не повече от пет минути и двамата вече бяхме седнали, аз зад бюрото си, а той на удобен стол пред мен. Докато бавно си разбъркваше чая, забелязах красивите му и големи ръце с изящни пръсти. Не можех да не си го представям там долу. Опитът ми досега показваше колко истинска е връзката между пръстите на ръката на мъжа и члена му. Бях чела за това в една книга преди много години и не пропусках да проверя теорията при всяка възможност. Усмяхнах се мислено, докато го наблюдавах, и се насилих да откъсна поглед и да започна разговора:

- Така, кажете ми сега за какво точно става въпрос и как бих могла да ви помогна.
- Ами, както споменах и по телефона, става въпрос за рождения ден на моя най-добър приятел. Наскоро беше изоставен от гаджето си и не иска никакви забавления. Не излиза никъде, не прави нищо, дори е изоставил и бизнеса си, което е съвсем нетипично за него. Искам да го извадя от това състояние, но за да се получи, трябва да е нещо наистина интересно. И ето ме тук, при вас – усмихна ми се чаровно и преобърна стомаха ми.

За миг съжалих, че, гонена от пиански глад, бях погълнала толкова много спагети на обяд. Господи, как можеше да е толкова невинен и същевременно така секси! Не притежаваше онази сурова и властна мъжественост, която грабва всички жени и ги държи във въздуха. Поне не на пръв поглед. Беше по-скоро някак мек и нежен, само очите му от време на време присвяткваха

предизвикателно, но излъчването му си оставаше топло, приятелско и някак си приканващо. Какво се крие под тази повърхност времето щеше да покаже.

- Добре, разкажете ми малко повече за него. Като за начало - как се казва, на колко години е, с какво се занимава, какво обича да прави, какво го вдъхновява и какво го кара да се усмихва.
- Името му е Тони. На тридесет и пет години е, има фирма за тунинговане на коли, обича автомобилите, високите скорости, преживяванията, свързани с адреналин. Вдъхновява се и е истински щастлив, когато му дадат една наглед обикновена кола и той трябва да я превърне в нещо съвсем различно. Произведенията му са впечатляващи, а доскоро го вдъхновяваше и неговата приятелка, тя беше и нещото, заради което се усмихваше най-често...
- Кога е точно рожденият ден?
- Днес сме 7 май, на 20 май, в събота.
- А колко души искате да поканите?
- Ами няма да са много, не повече от 15, най-близките ни хора.

Записах всичко в тефтера си и хвърлях крадешком по един поглед на своя събеседник. Трудно ми беше да се съсредоточа, когато пред мен седи такъв мъж. Не можех да спра да си се представям гола и просната на бюрото, гърчеща се от удоволствие под умелите му ласки. А той като че ли не ми обръщаше никакво внимание, не проявяваше открит интерес към мен, мамка му. Как е възможно, по дяволите?! Чух как телефонът му извибрира някъде в джоба. Той не му обърна внимание.

- Няма ли да вдигнете? – повдигнах учудено вежда.
- Не, предпочитам да приключим първо тук.
- Добре, а хората, които сте решили да поканите, имат ли същите интереси като неговите? Или поне подобни?
- Ами, честно казано, не всички, сред тях има и жени. Не мисля, че всички обичат екстремните преживявания...
- Добре, а колко от тях са двойки, колко са сами и могат ли да се групират да спят заедно в хотел например?
- Хм, така ще ми е трудно да кажа, но ще направя списъка още утре и ще ви подам бройката, разпределението и имената на гостите. Така става ли? – погледна ме с красивите си зелени очи и запали огън в тялото ми, който буквално изгори слабините ми. „Дали става? О, Боже, как ми се искаше да стане!“
- Да, чудесно. – „И ако можеш да спреш с тези чаровни усмивки, господин Съвършенство, защото спирам да мисля“ – помислих си аз, захапала химикалката между начервените си устни. – Мисля, че вече ми се оформя идея, но ще очаквам списъка още утре до обед. С какъв бюджет разполагаме?
- Ами предпочитам да чуя вашите идеи и да споделя с приятелите си. Разбрали сме се всички да поемем разходите поравно. Искаме да е запомнящо се, весело, разбира се, и по възможност да не е безумно скъпо.
- Естествено – усмихнах се малко изкуствено.

Телефонът му започна да вибрира отново. Погледнах си часовника и видях, че е изминал близо половин час от началото на разговора ни. Александър извади мобилния си и каза:

- Извинете, но вече ще трябва да вдигна.

- Ама, разбира се! - гракнах прекалено ентузиазизирано и се изправих, за да отида до тоалетната.

Исках да му дам възможност да говори на спокойствие, а и да се погледна в огледалото. Може би нещо не беше наред с грима ми, не можех да спра да се чудя защо този мъж не ми обръща никакво внимание. Сигурно имам сенки от изминалата нощ или гримът ми бе размазан. Докато отивах към тоалетната, дочух част от разговора:

- Стига, скъпа, имам още малко и идвам да те взема. Не, не, глупости, какви ги говориш? Почакай, недей, ох... - и той затвори.

Ето каква беше причината. Той си имаше приятелка, ама, разбира се, как такъв мъж ще бъде без приятелка! Стана ми някак тъпо и мъчно, но си оправих косата и се върнах при него.

- Всичко наред ли е? – попитах го с надежда да изкопча нещо повече.
- Да, но ще трябва да приключваме вече, защото имам друга уговорка.
- Няма проблем, аз мисля, че сме готови. Дайте ми ден-два да си прегледам записките и ще ви се обадя с няколко идеи.
- Ами цената?
- Цената ще коментираме, след като изберем идеята.
- Добре, много ви благодаря и ако се сетите нещо, на което не съм отговорил, можете да ми звъннете. – Александър ми подаде ръка за довиждане, голяма и хладна, а начинът, по който ме стисна, предизвика незабавен трепет в тялото ми и топлина обля слабините ми.

Изправих се, за да го изпратя. Беше много висок и адски добре сложен, мамка му. Прекрасно оформените му гърди издуваха ризата отпред, а двете разкопчани копчета показваха липсата на окосмяване там. Точно както ми харесва! На вратата той се обърна рязко към мен, но аз не можах да спра навреме и се забих право в гърдния му кош. Изправих рязко глава, при което ударих с нея долната му челюст, която се извисяваше над мен. Ужас! По-лошо можеше ли да стане? Представях се като непохватна тийнейджърка.

- Извинете много – измънках под носа си.
- Няма нищо – каза ми с усмивка и зелените му магнетични очи гледаха право в моите. Колко ми се искаше да го целуна, но нямаше да бъде нито професионално, нито редно. Инстинктивно разтворих леко устните си, но той се дръпна и каза:
- Благодаря ви още веднъж, че ме приехте в неделя. Ще очаквам обаждане. До скоро.

И просто така си тръгна, оставяйки ме да точа лиги след сладкото му дупе. Затворих вратата, отидох до стола и се отпуснах с въздишка. Леле, колко ми харесваше този мъж! И аз си го пожелах точно там, точно в този момент, без да се интересувам дали това е възможно. Исках го с чиста и първична страст, исках го за себе си!